

Copia del telegrama cursat ahir per
l'«Associació de Música da Càmera»:

«Londres. — Orfeó Català. — Royal
Albert Hall. — Rebeu entusiasta felicitat
ció Associació Música da Càmera pels
vostres esplèndits triomfs merescuts. —
President, Moragas.»

LA V. DE C.

19 Juny 1914. MATI-1ª edició

2416/1

Teatros y conciertos

841512

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

La «Asociación de música de cámara» dió anteanoche uno de sus habituales conciertos, obteniendo en el mismo un éxito lisonjero.

Presentóse en esta sesión la joven soprano señorita Concepción Badía, cuya voz fresca y de purísimo timbre interesó al público desde el primer momento. Es casi una niña esta incipiente soprano, pero su entonación es tan segura y su dicción siempre tan adecuada a la frase, que la concurrencia no cesó de aplaudirla durante la segunda parte del concierto, en la cual interpretó aquélla varias «Tonadillas» de la muy bella y característica colección del maestro Granados; tonadillas que son realmente páginas de «gourmet».

La señorita Badía tuvo que repetir alguna de ellas para complacer al selecto público congregado en la espaciosa sala del «Palau».

La orquesta de la «Asociación» hubo de repetir también una de las sabrosas melodías escocesas, de Gilson, comprendidas en la primera parte de la velada.

Celebró además el concurso el aria en do de Bach, el «minuet» de «Ifigenia en Aulida», de Gluck y el concierto en «re», del propio Bach, para piano y orquesta.

En la obra estuvo muy justo y expresivo el pianista don Ricardo Vives, muy avezado ya a este género de música, como el maestro director de la «Asociación de cámara» señor Raventós, a quien ostensiblemente aplaudió el público durante el concierto, por la mucha igualdad de ejecución que obtuvo en la masa de instrumentos de arco.—B.

l'experiència ens ensenya amb tota sa claretat, de que precisament els pobles joves són els més lliberals.

Es clar que la pàtria és el lloc on s'ha nascut, amb uns confins assenyalats, amb un llenguatge, amb uns usatges comuns, però per sobre d'això hi ha el sentiment de llibertat producte del propi voler, de l'íntima voluntat individual traduïda en la col·lectivitat per l'agrupament dels homes que tenen un mateix concepte reformador de la seva vida política i social.

Lluny de volguer amb això contradir ni negar l'esperit lliberador nacional que puguin sentir els que descansen el seu raciocini sobre la tradició i les fronteres, hem de significar cada dia més el nostre republicanisme com una conseqüència lògica del nostre nacionalisme. Podem ésser sentimentals i romàntics en les nostres petites converses, però hem de deixar-ho com un bagatge no diré inútil però sí deficient quan exteriorsem les nostres pretensions en forma definitiva.

Contra el règim, contra tota institució hereditària, contra tot poder irresponsable, contra tota classe de dret que no sigui popular, nosaltres els nacionalistes hem de fer feina convençuts de que si les col·lectivitats han d'ésser lliures, això no és possible sense proclamar abans solemnement la llibertat dels homes.

CALIXTE SENTIES

Des de Figueras

MILITARISME

En el nostre estimat confrare «Empordà Federal» hi trobem aquesta interessant narració:

En la nit del dimecres, va ocórrer en la «Sala Edison» un formidable esvalot que va transcendir al carrer i a la Rambla i del qual se'n han ocupat els periòdics de Barcelona.

Una de les atraccions que actuaven en la «Sala Edison», presentaven un nombre consistent en uns Quintos que feien l'Instrucció. Ni en sos gestos, ni en ses paraules podia veure's-hi res injuriós ni tant sols molestós per a l'exèrcit. Tant deu ésser així que en les sessions del dimarts i en la de la tarde del dimecres, s'hi exhibí el mateix nombre i cap dels militars que hi eren presents manifestà el seu disgust ni pública ni particularment a l'empresa; i segons ens diuen en la sessió de la tarde, als senyors General i Coronel celebraven amb cara riallera els xistos amb que matisaven sos treballs els comedians que feien «Els Quintos».

En la funció del dimecres a la nit, al sortir els suposats «quintos» se sentí protestar a sis o set senyors que tothom digué que eren militars, tractant-se, per lo tant, només que d'alguns individus, la conducta dels quals en aquest fet no és pas ben vista, segons sembla, pels demés companys de professió. Tot el resto del públic molt nombrós, per cert, es posà a aplaudir per a contrarrestar la protesta dels esvalotadors.

Un pobre «policia poc enterat dels límits de l'esfera de les seves atribucions, atenent a indicacions dels protestataris, orde-

Associació de música "Da Camera,,

Abans d'ahir va tindre lloc al Palau de la Música Catalana, el primer dels dos concerts anunciats per l'Associació de música «da camera» corresponent al present curs i amb els quals dita entitat prossegueix la brillant tasca donant als seus associats esplèndides manifestacions d'art.

«Agrippina» (obertura), d'Haendel, i «Melodíes escoceses», de Gilson, integraven la primera part, aon l'orquestra, baix la direcció del mestre R. Rabentós, estigué molt ajustada en execució i colorit, especialment en la darrera obra citada quals interesantíssimes parts «Dans le forêt», «Le doux matin de Mai» i «Gigue», són pàgines d'acurada factura i escaïent sentit poètic. Foren molt aplaudides, tenint de repelir la segona, per la pulcritut amb que vengeren ses dificultats.

A continuació, després del preciós «Minuet» d'«Hífigenia in Aulida», de Gluk quals notes plenes d'encant foren dites delicadament, la notable soprano senyoreta Concepció Badia acompanyada al piano acuradament per En Ricart Vives, interpretà les «Tonadillas», típiques cançons espanyoles, aon En Granados demostrà un bon gust exquisit i sa gran mestria en no caure en les vulgaritats a que's presta el genre mantenint-se en un límit de serietat i elegancia.

La senyoreta Badia, que, ademés d'una bonica veu, té una dicció claríssima, ens va delectar amb ses frases d'extraordinaria nitidesa i al mateix temps de gracia exquisida. En les vuit tonadilles que cantà, feu alarde de ses facultats, essent aplaudidíssima i tenint de bisar «El majo tímido», «El tralalá», «Amor i odio», i «Los currutacos modestos».

Amb la mai prou lloada pàgina del gran J. S. Bach, «Aria» en «do», prototipu per excel·lencia de la puresa de melòdica, començà la tercera part, obtenint un conjunt molt acceptable, per lo qu esou premiada l'orquestra i son director amb grans picaments de mans.

Acabà l'interessant vetllada amb el «Concert» en «re major» per a piano i orquestra del mateix autor i on el pulcre pianista En Ricart Vives, lluí les seves remarcables facultats de concertista, guanyant-se el beneplàcit de l'auditori que'l va aplaudir força.

L'acompanyament orquestral, fou portat amb especial cuidado pel mestre Rabentós.

ORPHEUS

■ ■ ■

Per insuperables dificultats de darre-hora, el concert anunciat pel dia 2 de Juliol no podrà tenir lloc fins el pròxim dissabte dia 4. Serviràn les mateixes invitacions repartides.

Com ja anunciarem, aquest concert, és l'homenatge a Bach, figurant en el programa les obres següents:

«Overtura en do» primera audició), dos oboes, fagot i orquestra.

«Concert Brandenbàurgués en sol», orquestra.

I «Concert en do», tres pianos i orquestra.

La direcció general d'aquesta interessant sessió anirà a càrrec de J. Rabentós, figurant com a solistes els senyors B. Net, J. Gilbert, C. García de Lenz; pianistes J. Mur, J. Giordani, oboes i J. Sadurni fagot.

Com tots els concerts de l'Associació, aquest se celebrarà en el Palau de la Música Catalana.

POBLE CATALÀ: 29 Juny

241663

ASSOCIACIO
DE
MUSICA DA CAMERA

DE
BARCELONA

Critica I Concert
Curs 1914-15

Telegrama felicitació Orfeo ①

Poble
Covus C.
① Ven.